

רַב טוֹב לְבַיִת יִשְׂרָאֵל

עלון תורני שבועי על פרשת השבוע לכל המשפחה
מותאם במיוחד לנשים ולנערות

פרשת קרח תשע"ה ♦ קונטרס ב

בקונטרס זה תיקננו את טעויות הדפוס, חילקנו את המאמרים לפסקאות, פיסקנו את הקטעים, פתחנו את ראשי התיבות, השלמנו חצאי מילים, הוספנו מירכאות כפולות – "כזה" – להדגשת מה שנראה לנו כצריך, הוספנו מראה מקומות לתנ"ך ולדברי חז"ל, הוספנו ניקוד במקרה הצורך, כשהוזכר במאמר 'עיין שם' הבאנו את הקטע השייך להבנת העניין. להקלת הבנת המאמר שילבנו בתוך המאמרים [בסוגריים] באור, ולמטה הערות

©

כל הזכויות שמורות

ליחדיו נמתיק סוד

עמנואל, ארץ ישראל

0527-613-201

העלון יוצא לאור ע"י

בנשיאות כ"ק הארמו"ר מליז'ענסק – רודניק שליט"א

המעוניינות לקבלו באימייל מדי שבוע ישלחו את פרטי האימייל שלהן

לאימייל: matokmedvash@gmail.com

בספר תורת אבות (פרשה זו, בשם הסבא קרישא מסלונים), וזה לשונו:

"וַיִּקְוֹז קָרְוֹז" וגומר "[בן] יִצְחָק בֶּן קָהֵת בֶּן לֵוִי וְדָתָן וְאַבְיָרָם בְּנֵי אֱלִיאָב וְאוֹן בֶּן פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן" (במדבר טו, א).

"אמרו חכמינו ז"ל (מסכת סנהדרין, דף קי עמוד א), ש[נקרה] הלביש מאתיים וחמישים ראשי סנהדראות א' בטליתות שכולן תכלת [ולא רק הציציות], ושאלו למשה: "טלית שכולה תכלת, חייבת בציצית או פטורה" ב'.

(א) זה לשון הגמרא, שם:

"וַיִּקְבּוּ לְפָנַי מִשְׁחָה וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְזִמְשִׁים וּמֵאֲתָיִים" (שם, פסוק ב) מיוחדים. "זְשִׁיאֵי עֵדָה קָרְאִי מוֹעֵד" (שם), שהיו יודעים לַעֲבֹר שנים [להכריז על שנה שהיא "שנה מעוברת"] ולקבוע תַּדְּשִׁים [שזה הוא תפקידם של הסנהדרין]. "אֲנָשִׁי נָשִׁים" (שם), שהיה להם שם [שהיו מפורסמים] בכל העולם".

(ב) המדרש רבה (במדבר פרשה יח, ג), אומר:

"וַיִּקְוֹז קָרְוֹז". "מה כתיב למעלה מן הענין: "וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִת" (במדבר טו, לח). קפץ קרח ואמר למשה: "טלית שכולה תכלת, מהו שתהא [האם תהיה] פטורה מן הציצית?"

אמר לו [משה לקרח]: "חייבת בציצית".

אמר לו קרח: "טלית שכולה תכלת אין פוטרת עצמה, [אבל] ארבע חוטין פוטרות אותה. בית מלא ספרים מהו [האם] שיהא פטור מן המזוזה?"
אמר לו [משה לקרח]: "חייב במזוזה".

אמר לו [קרח למשה]: "כל התורה כולה [יש בה] מאתיים שבעים וחמש פרשיות, [והיא] אינה פוטרת את הבית. פרשה אחת שבמזוזה פוטרת את הבית?"

[ועוד] אמר לו [קרח למשה]: "דברים אלו [ציצית ומתנות לכהנים] לא נצטוו עליהן, ומלבד אתה בודאן", הָדָא הוּא דכתיב [זה מה שכתוב]: "וַיִּקְוֹז קָרְוֹז", אין "וַיִּקְוֹז" אלא לשון "פְּלִיגָא" [התחלקות, מחלוקת] שלבו לקחו, וכענין שנאמר: "מִהָ יִקְוֹזָךְ לְפָךְ" (איוב טו, יב). הוא שמשא אומר להם, שנאמר: "הַמָּעֵט מִכֶּם כִּי הִבְדִּיל אֱלֹהִי יִשְׂרָאֵל" (במדבר

טז, ט).

ביאור הענין הוא, דהנה עיקר העבודה [את ה'] הוא אמונה פשוטה.

ולחשיג את זה צריך לחזור בפה עניני האמונה.

כמאמר הסבא קדישא מלכו ביין ז"ל: "הַאֲמֵנִי כִּי אֲדַבֵּר" (תהלים קטו), י. שעל ידי הדיבור, שחזור תמיד על האמונה, זוכה לאמונה, והיא נקבעת בלב.

אבל להכניע החומרות אין זה מספיק בדיבור ובמחשבה, עד שמוציא בפועל על ידי מעשה. כמו דכתוב: "בְּפִיָּהּ וּבְלִבָּהּ לַעֲשֹׂתוֹ" (דברים ל, יד), מקודם "בְּפִיָּהּ", אחר כך "בְּלִבָּהּ", ואח"כ "לַעֲשֹׂתוֹ", שעל ידי שלושה דברים אלו "קָרוֹב אֵלֶיךָ הַדְּבָר מְאֹד" (שם, תחלת הפסוק) להכניע היצר.

הנה ידוע כי כשם שיש רמ"ח [248] אברים ושם"ה [365] גידים בגוף הגשמי, יש כמו כן אותו מספר של אברים רוחניים בנשמה, ועל ידי זה שמקיימים מצוה מכניסים אל הקדושה את האבר השייך למצוה זו ^ג.

אמרו חכמים חכם גדול היה קרח, ומטועני הארון, שנאמר: "וּלְבָנֵי קָהָת לֹא נָתַן כִּי עֲבֹדֶת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵיהֶם" (במדבר ז, ט), וקרח [הוא] בן יצחק בן קהת.

וכשנאמר משה: "וַיִּנָּתְנוּ עָלַי צִיצֵת הַכֹּהֵן פָּתִיל תְּכֵלֶת" (שם טו, לח), מיד צוה [קרח] ועשו מאתיים וחמישים טליתות תכלת, ונתעטפו בהן אותן מאתיים וחמישים ראשי סנהדראות שקמו על משה, שנאמר: "וַיִּקְבְּמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְזִמְשִׁים וּמֵאֲתָיִם וְשִׂיאֵי עֹדֶה קָרְאִי מוֹעֵד".

עמד קרח ועשה להם משה, ונתעטפו [ראשי הסנהדראות] בטליתות תכלת.

באו בני אהרן [הכהן] ליטול מתנותיהם חזה ושוק [כמו שכתוב: "אֵת זֵוֶזֶה הַתְּנוּפָה וְאֵת שׁוֹק הַתְּרוּמָה לְקֻזֹּתַי מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִזִּבְזֵי שְׁלֵמֵיהֶם וְאֵתָן אֹתָם לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו" (ויקרא ז, לד)].

עמדו [ראשי הסנהדראות] כנגדן, [ו]אמרו להן: "מִי צוה אתכם ליטול כך, לא משה? לא נתן [הקדוש ברוך הוא, לכם] כלום, [כלומר:] לא דָּבָר המקום [הקדוש ברוך הוא, לכם] כך", עד כאן.

ועל כן גם אם יהיו לאדם מחשבות טהורות וקדושות, צריך להכניס את הקדושה בעשיה בפועל. והאמצעי לכך הוא הדיבור. והנה "תכלת דומה לים, וים לרקיע" עד הדמיון לכסא הכבוד^ד, וזה מורה על תכלית טהרת המחשבה והמשכנתה לשורש הקדושה [שהוא כסא הכבוד].

ג) כתב השערי קדושה (חלק א שער א), וזה לשונו:

"כמו שלבוש גוף האדם יעשהו האומן בתבנית איברי הגוף, כן עשה הוא יתברך את הגוף, שהוא לבוש הנפש, בתבנית דיוקן הנפש. ברמ"ח אברים, ולחם שס"ה גידים המקשרים את האברים, ולהמשיך על ידם הדם והחיות מאבר אל אבר, כדמיון צנורות. ואחר יצירת הגוף, נָפַח בו נפש חיה, כלולה מרמ"ח איברים רוחני, ושס"ה גידים, ויתלבשו תוך רמ"ח איברים ושס"ה גידים של הגוף. ואז פועלים איברי הנפש פעולתן על ידי הכלים, שהם איברי הגוף, כגרזן ביד החוצב בו.

והראיה לזה, כי לא יפעלו איברי הגוף פעולתם אלא בעזר הנפש בהם: "עין רואה ואזן שומעת", וכו' (פרקי אבות ב, א), ובחסתלק הנפש חֲשָׁכו הָרואות בארובות ונתבטלו כל החושים מרמ"ח אברים.

ועל דרך זה, שס"ה גידים רוחנים של הנפש מתלבשין תוך שס"ה גידים שבגוף, וממשיכין מזון הגופני שהוא הדם, אל רמ"ח איברי הגוף, עם מזון הרוחני פנימי בתוכו, לפרנס רמ"ח איברי הנפש.

ואחר הפטירה אין שום חיות נשפע, וגידי הגוף גם כן מתפרקין ומתרכבין כמו רמ"ח האיברים, והיו כלא היו.

נמצא כי האדם בעצמו איננו כי אם הנפש השכלית אשר מתלבשת בגוף, הנקרא: "לבוש" שלה בעולם הזה".

ד) הגמרא (מסכת מנחות, דף מג עמוד ב) אומרת:

"תניא, היה רבי מאיר אומר: "מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין, מפני שהתכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע לכסא הכבוד.

[ראיה שצבע כסא הכבוד לבן] שנאמר: "וְתִזְזֹת רִגְלָיו כְּמַעֲשֵׂה לְבָנֹת הַסָּפִיר וְכַעֲצֹם הַשָּׁמַיִם כְּטָהָר" (שמות כד, י), וכתוב: "כְּבָרָאֵה אֶבֶן סָפִיר דְּבוֹת כֶּסֶא" (יחזקאל א, כו).

והציצית מורים על בחינת דיבור ומעשה.

וזו היתה טעותו של קרח, שחשב כי מספיק ודי בטהרת המחשבה.

ולכן אמר: "כִּי כָל הָעֵדָה כָּלָם קָדְשִׁים" (במדבר טז, ג). היינו, שיש להם טהרת המחשבה.

ואהרן הכהן היתה בחינתו: "פה". כמו שנאמר: "הוא יהיה לך לִפְהָ" (שמות ד, טז). ולפי סברתו של קרח לא היה עוד כל צורך בבחינת "פה" [שהוא הדבור], רק לקדושת המחשבה.

על בן חלק על אהרן, ולקח "טלית שכולה תכלת", היינו בחינת טהרת המחשבה, ושאל האם חייבת היא עוד בציצית. היינו, בחינת דיבור ומעשה. וזה מרמז גם במאמר חכמנו ז"ל: "וַיִּקְחוּ קָרָח", "שלקח מקח רע לעצמו" (מסכת סנהדרין, דף קט עמוד ב). כמו דכתוב: "מִזֶּה יִקְחוּ לָבֶדֶךָ" (איוב טו, יב). היינו, שלקח רק בחינת הלב, וחלק על השיטה שצריכים גם בחינת "פה". ועל בן עונשו שפצתה הארץ את פיה ובלעה אותו וכו' ^ה, לרמז להוציא ממחשבתו שאפשר להסתפק גם בלי בחינת "פה".

ה) לשון הכתוב הוא: "וַתִּפְתְּחוּ הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ וַתִּבְלַע אֹתָם וְאֶת בְּתִיקָם וְאֶת כָּל הָאָדָם אֲשֶׁר לְקָרָח וְאֶת כָּל הָרִכּוּשׁ" (במדבר פרק טז לב).

ספר פנים מאירים (פרשה זו, מספר דעת חכמים), וזה לשונו:

"רַב לָכֶם בְּנֵי לֵוִי" (במדבר טז, ז).

מקשה רש"י: "קרח שפיקח היה מה ראה לשטות זו?" מהי כאן השטות? אלא הרצון להיות פיקח ולהתחכם עם הקדוש ברוך הוא זו היא שטות.

ספר ליקוטי תורה מהאר"י ז"ל (ליקוטי תהלים. צב), וזה לשונו:

"צִדִּיק כְּתִמָּר יִפְרוֹז" (פסוק יג).

סופי תיבות: "קרח". רמז שעתיד לפרוה בימי שמואל הנביא הבא מבני בניו של קרח, עד כאן.

ועל סמך זה כתבו בספרי הקודש שקרח נתעלה ונתקן.

ומסורת היא בפי חסידים, אשר "החזוזה" – הוא הרב הקדוש רבי יעקב יצחק הלוי הורוויץ מלובלין, זכותו יגן עלינו, שהיה מבני בניהם של משפחה מיוחדת זו, היה נוהג לומר: "די הייליגע זיידע קרח [הסבא הקדוש קרח]".

ספר תורת אבות (פרשה זו, בשם הרבי משה מקוברין), וזה לשונו:

"וְכָל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סָבִיבֵתֵיהֶם זָסוּ לְקָלָם כִּי אָמְרוּ פֶּן תִּבְלָעֵנוּ הָאָרֶץ" (במדבר טז, לד).

יש לבאר על פי הידוע כי העצה להתגבר על היצר בעת שהוא מתגבר, הוא לצעוק בקול, בתורה ותפלה.

וזוהו: "זָסוּ לְקָלָם", זיי האב'ן זיך גענומען צום קול [הם לקחו את עצמם לקול], "כִּי אָמְרוּ פֶּן תִּבְלָעֵנוּ הָאָרֶץ", שהארציות והחומריות תבלענה אותנו, על כן לקחו עצמם לבחינה זו [של צעקה בקול].

לעילוי נשמת החזן ר' יעקב משה בן ר' שלום פנחס הי"ד ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת יהושע בן ר' יעקב משה בתוך שאר חולי ישראל

ספר תורת שמעון (פרשה זו), וזה לשונו:

"וַיִּקְחוּ קָרוֹז" (במדבר טז, לד). ותירגם אונקלוס: "וְאַתְּפִלֵּג קָרַח".

ונסביר הענין על פי משל, לחבל [לשרשרת] של מרגליות [שעושים אותה על ידי] שמושכין [שמשחילים] מלמטה מרגליות קטנות, ואחר כך עושין קשר, ואז מחזיקים כל המרגליות [יחדיו].

כן צריך כל איש הישראלי להיות בעיניו כמרגלית קטנה, לידבק ולקשר עצמו אל הצדיקים שהם למעלה ממנו [בסדר הדורות] עד אדם הראשון, וזהו עיקר גדול לעבודת השם יתברך.

וזהו "וַיִּקְחוּ קָרוֹז", ותירגם אונקלוס: "וְאַתְּפִלֵּג". פירוש, שהפליג את עצמו, ולא קשר את עצמו לצדיקים, לכן לא כתיב כאן "בן יעקב" ואלא רק: "בֶּן יִצְחָק בֶּן קָהֵת בֶּן לֵוִי", כי לא קשר את עצמו ביעקב אבינו עליו השלום, וכנ"ל והבן.

ספר דברי יחזקאל (דבור הראשון), וזה לשונו:

"וַיִּדְבֹּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַקְּחוּ מִמֶּנִּי מִטָּה לְבֵית אָב מֵאֵת כָּל זְשִׁיאָתָם לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנַיִם עָשָׂר מִטּוֹת אִישׁ אֶת עֲמֻוֹ תִּכְתֹּב עַל מִטָּהוּ: יח וְאֵת שֵׁם אֲהֶרֶן תִּכְתֹּב עַל מִטָּה לֵוִי" וגומר "כִּי מִטָּה אֶזְוֹד לְרֹאשׁ בֵּית אֲבֹתָם": יט "וְהַעֲזֹזְתָם בְּאֶהֱל מוֹעֵד". כ "וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר אֶבְזֹר בּוֹ מִטָּהוּ יִפְרוֹז וְהִשְׁכַּתִּי מֵעַלִּי אֶת תַּלְצוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מַלְיָנִם עָלֵיכֶם:" וגומר [כא "וַיִּדְבֹּר מִשָּׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"] "וַיִּתְּנוּ אֵלָיו כָּל זְשִׁיאָתָם" וגומר "מִטָּה לְזִשְׁיָא אֶזְוֹד מִטָּה לְזִשְׁיָא אֶזְוֹד לְבֵית אֲבֹתָם" "שְׁנַיִם עָשָׂר מִטּוֹת וּמִטָּה אֲהֶרֶן בְּתוֹךְ מִטּוֹתָם:" וגומר [כב "וַיִּנָּח מִשָּׁה אֶת הַמִּטּוֹת לִפְנֵי יְהוָה" בְּאֶהֱל הָעֵדוּת: כג וַיְהִי

מִמְּוֹרֶת וַיָּבֹא מֹשֶׁה אֶל אֱהֱלֵה הָעֲדֻת" [וַהֲגֵה פָּרוֹז מִטָּה אַהֲרֹן לְבֵית לֵוִי וַיֵּצֵא
פָּרוֹז וַיֵּצֵן צִיץ וַיִּזְבֹּל עֲקֻדִּים: כֹּד וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת כָּל הַמִּטֹּת" וגומר וַיִּמְלֹכֵנִי
יְהוָה אֵל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" וַיֵּרְאוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ מִטָּהו" (במדבר. יז, יז – כד).

ולכאורה קשה, מה קדושה יש במטה, שצוה הבורא יתברך שמו ליקח
מאתם מטה מטה לבית אב.

אבל העניין כך הוא: דהנה מה ראה קרח לחלוק על משה.

האם לא ידע שמשה רבינו צדיק גדול?

אך קרח רצה שלא יכנעו בני ישראל תחת גדול הדור, להיות רבי
ותלמידים, רק שכולם יהיו שווים. שכולם שמעו מפי הגבורה "אֲנֹכִי" (שמות כ, ג)
ו"לֹא יִהְיֶה כָּךְ" (שם פסוק ד).

אבל מראשית הבריאה היתה תכלית הבריאה שיהיה גדול הדור, שיוכל
להרים מדרגות הקטנים שהמה בתכלית השפלות.

ובפרט שבאים ישראל, שהמה ענוים, אל גדול הדור, אז נתקדש שם שמים
מאד. מפני שרואים הענוים בעצמם כשבאים אל הצדיק הדור אף על פי שהמה
בענוות, רואים שהמה צריכים להיות נכנעים אל צדיק הדור, כי הוא כללות
כולם. וענוות שלהם הוא מעט מזער לגבי הענוות של הצדיק.

ולכן צוה הבורא כול עולמים ליקח מאתם מִטָּה.

מטה הוא לשון "המייה" (בלשון אידיש: "אַבְיִיגַן" וכיפוף). היינו, ליקח מאיתם
המייה שלהם המרמוז על עניויות.

"וַהֲיֵה הָאִישׁ אֲשֶׁר אֶבְוֹר בּוֹ מִטָּהוּ יִפְרֹז". רוצה לומר, שיראו עין בעין
כי הענוות של הצדיק יזרח ויאיר ביותר. וזאת היא כשהענוים שהמה במדרגה
הקטנה, המה נכנעים ובאים באסיפה יחד אל צדיק הדור.

ולזה הניח משה רבינו מטותם, ומטה אהרן בתוך מטותם. כדי להראותם
שצריכים להִפָּלל בצדיק הדור.

ולכן כאשר ראו "וַהֲגִיזָה כְּרוֹז בְּמִטָּה אֶהְרֹן", שזרח והאיר ענוות של אהרן יותר מהם. "וַיֵּרְאוּ וַיִּקְּחוּ אִישׁ מִטָּהוּ", רוצה לומר, הטייה שלו לבד. שכל אחד ראה בעצמו שהוא רק קצת ענו, וצדיק הדור גדול מכולם. וזה שפירש רש"י "וַיִּגְמַל שְׂקָדִים": "תְּגֹמֹמוּ וְכִפִּית שִׁינְדִין" (אונקלוס) והוא כמו "כַּפַּת תַּמְרִים", כמין אשכול שקדים, יחד כפותים זה על זה". שכל אחד טבע גידול השקדים, אם יקח אחד מהשקדים מהאשכול שגדלים, אז נתפרדה כל החבילה. כמו בן הראה להם שצריכים ישראל להכלל יחד בצדיק הדור, ולא כמו שרצה קרח שכולם יהיו שווים [ללא צדיק הדור המנהיג אותם].

ספר פנים מאירים (פרשה זו, מכתבי הרב החסיד רבי משה פטרפריינד שו"ב במשעבין), וזה לשונו:

"וַיִּקְּחוּ כְרוֹז" וגומר (במדבר טז, לד).
אצל כל מחלוקת שני הצדדים אשמים.
כלום ראיתם מימיכם אדם מתקוטט בינו לבין עצמו, בלא צד שכנגד.
ולא עוד אלא מקרא מלא הוא: "בְּאֶפְס עֲצִים תִּכְכֶּה אִשׁ וּבְאֵין נֶרְנָן יִשְׂתַּחֲוֶה בְּדוֹן" (משלי, כו, ב).
שני בני אדם רבים זה עם זה, למה הם דומים?

לשנים או חזין בחבל, זה מותח בכל כוחו אליו, וזה מותח בכל כוחו אליו.
ביון שאחד מסיר ידו ומניח החבל, מיד השני מט ונופל.
[לכן] הנח המחלוקת, עד שלא תפול [עוד לפני שתיפול].

מקורות הקונטרס:

דברי יחזקאל – על התורה ומועדים. "מכבוד קדושת אבינו אדמו"ר הרב הגאון הקדוש, צדיק יסוד עולם, המפורסם בכל קצוי ארץ בתורה, בעבודה, בקדושה ובטהרה, רבן של כל בני הגולה מורינו הרב רבי יחזקאל שרגא הלברשטאם זללה"ה, אב בית דין בכמה קהילות קדושות, ומנוחתו כבוד בקהילת קודש שינאווא יבנה ציון ועריה, זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל.

נדפס לראשונה בשנת תרס"א בעיר פאדגורזע אצל קראקא, ועתה יוצא לאור בהוצאה שמינית עם הוספות ברמת גן, תשל"ה.

לקוטי תורה מהאר"י ז"ל – נביאים וכתובים.

נדפס לראשונה בוויילנא. שנת לקוטי תורה מהאר"י ז"ל – נביאים וכתובים.

נדפס לראשונה תר"מ. ומחדש בירושלים שנת תר"מ.

פנים מאירים – "ליקטו חדש ורחב ידיים, מתורת רבינו הקדוש הגדול בענקים, איש אלקים, נורא תהילות, פה מפיק מרגליות, מגורה הטהורה, צופה באספקלריה המאירה, שלשלת היוחסין המפורסם בכל קצווי ארץ וים רחוקים, מרנא ורבנא, רבל של ישראל, מרן רבינו מאיר מפרמישלאן זצוקללה"ה".

גלקטו וחוברו יחדיו ע"י חיים שמואל סרנה, מכון "מים חיים" נדבורנה. בני ברק. תשנ"ח.

תורת אבות – "אמרי קודש על התורה והמועדים ושערי עבודת ה'. מאת מרנן ורבנן אבות שושלת לכוביץ-קוברין-סלונים".

הוצאת ישיבת "בית אברהם", ירושלים. תשכ"א.

תורת שמעון – על התורה ותהלים ושבת ומועדים. "אמרות קודש מאדמו"ר הרב הצדיק איש אלקים, סבא קדישא, הרבי ר' שמעון מיערוסלב זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן".

ר' מאיר וונדר, המכון להנצחת יהדות גליציה. ירושלים. תש"ע.

מעוניינים לארגן שיעור או סדנא שתועבר על ידי
כ"ק האדמו"ר מליז'ענסק – רודניק שליט"א
תלמידו, ומי שנתגדל בביתו, של
המקובל האלקי הרב הצדיק רבי דניאל פריש זצוקללה"ה
זיע"א

מחבר הפירוש הנפלא מתוק מדבש
על זֶהר הקדוש, זֶהר חדש, תקוני הַזֶּהר, השמטות הַזֶּהר,
שער הגלגולים, אוצרות חיים ועוד
והוסמך על ידו לְלַמֵּד זֶהר הקדוש עם פירושו.
וכן המעוניינים להקדיש שיעור לעילוי נשמת יקירם,
או המעוניינים לעזור כספית בהדפסת הקונטרסים וספרים, אפשר לעילוי
נשמה

מתבקשים לפנות למלפון: 0527-613-201
או לאימייל: matokmedvash@gmail.com

